

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2789/2025
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ д.о.о. Ваљево, чији је пуномоћник Марија Митровић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5515/23 од 02.07.2024. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5515/23 од 02.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 200/22 од 24.08.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог о отказу Уговора о раду број ... од 14.03.2022. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду на неодређено време број ... од 27.02.2007. године, измењен закључењем пречишћеног текста Уговора о раду број ... од 15.06.2021. године, са даном достављања наведеног решења, као незаконито, што је тужени дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и радним способностима стеченим на раду и да му призна сва права из радног односа од дана престанка радног односа до повратка на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 330.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5515/23 од 02.07.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 200/22 од 24.08.2023. године у ставу првом, делу става другог изреке који се односи на враћање тужиоца на рад и ставу трећем изреке и жалба туженог одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке, који се односи на распоређивање тужиоца на радно место које одговара његовим стручним способностима и квалификацијама, и у том делу је тужба тужиоца

одбачена. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против побијане другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог почев од 01.03.2007. године на радном месту ... у Организационој једници Тужени је 14.03.2022. године донео решење о отказу Уговора о раду тужиоца на основу члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду јер је учинио повреду радне обавезе тако што је организовао и учествовао у незаконитом штрајку, злоупотребио евиденцију присутности на раду запослених и није поштовао радну дисциплину (недозвољено напуштање радног места). Тужени је 23.02.2022. године тужиоцу уручио упозорење пред отказ Уговора о раду због повреде радних обавеза и непоштовања радне дисциплине код послодавца из разлога што је дана 03.02.2022. године у просторијама послодавца иницирао незаконити штрајк тако што је на огласној табли закачио папир са натписом „Најава штрајка упозорења поводом игнорисања руководства фирме на захтеве радника да се укине незаконито тестирање“ (штрајк најављен за 04.02.2022.године), а такође је дана 02.02.2022. године злоупотребио евиденцију присутности запослених на послу тако што је исту узео и користио мимо сврхе за коју је списак запослених намењен, те прикупљао потписе запослених за подршку штрајку, а истог дана је без одобрења надређеног ушао у фабрику за време трајања смене у којој није био распоређен, настојећи да прикупи што више потписа подршке за одржавање штрајка. Током поступка је утврђено да тужилац није окачио обавештење у коме је најављен штрајк за 04.02.2022. године већ је то учињено од стране НН лица, а до организовања самог штрајка није ни дошло, те да је тужилац прикупљао потписе запослених за стопирање мера у вези обавезног тестирања на „Ковид 19“, али није злоупотребио евиденцију послодавца о присутности запослених, јер је тражио од послодавца евиденцију уједно обавештавајући за шта му је иста потребна. Такође тужилац није напуштао своје радно место, с обзиром да је са истог одлазио увек након дозволе претпостављеног, а у периоду од 02.02.2022. године до 05.02.2022. године машина на којој је тужилац радио је све време радила пуним капацитетом.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев оцењујући да је решење о отказу Уговора о раду тужиоца незаконито због чега је исто поништено, с обзиром да тужилац није учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, односно није окачио обавештење у коме је најављен штрајк, нити је злоупотребио евиденцију послодавца о присутности запослених и није напуштао радно место без дозволе руководиоца, већ је поштовао радну дисциплину, те је тужени обавезан да тужиоца врати на рад.

Такав закључак и правни став нижестепених судова прихвата и Врховни суд.

Штрајк или прекид рада представља Уставом гарантовано основно социјално право. Према одредби члана 61. Устава Републике Србије, запослени имају право на штрајк у складу са законом и колективним уговором. Право на штрајк може бити ограничено само законом, сходно природи или врсти делатности. Закон о штрајку („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 103/12), одредбама члана 14. став 1. прописује да организовање штрајка односно учешће у штрајку под условима утврђеним овим законом не представља повреду радне обавезе, не може бити основ за покретање поступка за утврђивање дисциплинске и материјалне одговорности запосленог и не може за последицу имати престанак радног односа запосленог.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...95/18) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, а ставом 3. тачка 8. истог члана ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Како тужилац својим радњама није учинио повреду радне обавезе, односно како је утврђено да није окачио обавештење о најави штрајка и није учествовао у штрајку јер до организовања штрајка није ни дошло, те како није злоупотребио евиденцију послодавца о присутности запослених на раду, већ му је евиденција била потребна за прикупљање потписа запослених за стопирање мера у вези обавезног медицинског тестирања, а не за учествовање у штрајку, при чему је уједно обавестио послодавца у које сврхе му је евиденција потребна, те како није напуштао радно место без дозволе руководиоца, правилан је закључак нижестепених судова да нису испуњени услови из члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду. Дакле, како тужилац није учинио повреду радне обавезе и како је поштовао радну дисциплину, то је поништено решење о отказу Уговора о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад јер реинтеграција као акцесорно потраживање прати судбину главног тужбеног захтева.

Наводима ревизије се кроз указивање на погрешну примену материјалног права заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, са којих разлога се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то су исти оцењени као неосновани и без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**